

máy bay lớn chứ gì!

Giọng Ngọc Tú trở nên e thẹn:

— Đại tá riêu cọt em mãi!

Tôkarin đặt tay lên bờ vai tròn, trắng, mịn mơn như da trái đào tươi Vân nam của Ngọc Tú, miệng phê bình:

— Cô đẹp quá!

Nàng ngửa cổ lên, lộ cái ức trắng ngần:

— Từ nãy đến giờ, đại tá khen em đẹp đúng 10 lần rồi.

— Ô, anh còn biết nói gì với em nữa!

Lần đầu Tôkarin gọi Ngọc Tú bằng em. Luôn luôn cọt sát với thân chết. Tôkarin đã quen với lối tỏ tình hấp áp và sòng sượng. Trong đời, hắn thường thành công, vì dầu sao hắn là người có địa vị trong ngành mật vụ Sô Viết, đáng làm các cô gái đa tình mơ ước, mặt khác, hắn lại có thân hình cân đối, cao lớn, diện mạo khả ái, chẳng khác diễn viên màn ảnh.

Hắn biết Ngọc Tú không dám cự tuyệt. Ngay từ khi gặp hắn, nàng đã đối xử với cảm tình nồng nhiệt. Vẫn biết nội quy nghề nghiệp không cho phép điệp viên quyến luyến đàn bà đẹp trong thời gian công tác, hắn vẫn cảm thấy Ngọc Tú là của báu độc nhất, vô nhị, không thương thứ sẽ tiếc nuối suốt đời.

Từ đôi vai tròn, tay Tôkarin tuột dần xuống ngực nàng. Ngọc Tú rùng mình thật mạnh. Tôkarin cúi đầu hôn vào môi nàng. Nàng chết lặng giây phút, sau đó ôm ghì viên sĩ quan Sô Viết đẹp trai và cường tráng. Có lẽ thiếu phụ nào cũng sa ngã dễ dàng như nàng.

Sực nhớ chuyện gì, nàng xô Tôkarin ra, dáng điệu hoảng hốt:

— Đứng anh!

Tôkarin hôn vào mắt nàng:

— Anh yêu em lắm. Em về Mạc tư Khoa với anh nhà.

Nói xong, Tôkarin cảm thấy hối hận. Hơn ai hết, hắn biết không thể mang nàng về Liên xô. Thượng cấp đã cấm hắn lấy vợ người Nga để có đủ tự do và sức khỏe làm tròn những việc hiểm nghèo, lẽ nào lại cho phép hắn đưa một thiếu phụ ngoại quốc về Mạc tư Khoa.

Ngọc Tú sửa lại mái tóc bị Tôkarin làm rối:

— Đứng anh! Còn nhiều thời giờ, anh vội vàng làm gì. Lê Ái và chị Kiều Diễm đang đợi ở phòng bên.

Nghe Ngọc Tú nhắc đến Lê Ái, Tôkarin đâm ra bực mình. Hắn nói:

— Lê Ái là thuộc viên của anh. Hắn làm gì có quyền xen vào đời tư của em, nhất là vào đời tư của anh, nghĩa là thượng cấp của hắn.

— Anh không hiểu. Kiều Diễm là bạn thân lâu năm của em, nên nhiều lần đã ngỏ ý với Lê Ái kết nạp em vào tổ chức. Lần nào cũng vậy, Lê Ái cũng tìm cơ thoái thác.

— Vì sao, em biết không?

— Em biết lắm. Nhưng thôi, nói ra không tiện.

Anh tha lỗi cho em.

— Em cứ nói ra.

Ngọc Tú lắc đầu:

— Em đã xin lỗi anh rồi. Câu chuyện phiền lòng quá, em không thể thuật lại.

Tôkarin gắt:

— Em vừa gia nhập vào một tổ chức có hệ thống kỷ luật hết sức nghiêm ngặt. Nếu em không nói, nhân danh cấp trên anh ra lệnh cho em phải nói.

Ngọc Tú thở dài :

— Anh ra lệnh, em xin tuân theo. Song, ngược lại, em yêu cầu anh một điều, anh chấp thuận em mới nói, bằng không thì thôi, em nhất định ngậm miệng.

— Điều kiện ra sao ?

— Anh không được nổi tức với người khác.

Tòkarin mỉm cười :

— Chà, em lắm chuyện quá !

— Không phải em lắm chuyện, sự thật là thế.

Lê Ái không muốn kết nạp em sợ bại lộ một bí mật giữa hần với em. Chắc anh biết hần sắp thành hôn với Kiều Diễm. Mặt hoa da phấn như Kiều Diễm mà nhận lời làm vợ Lê Ái, xấu xí, cục mịch, vụng về, kẻ cũng lạ. Thật ra, chẳng có gì lạ. Lê Ái có rất nhiều tiền. Có tiền, mua tiên cũng được, hưởng hồ Kiều Diễm là đàn bà như mọi đàn bà yếu đuối khác, và hơn thế, lại ở vào hoàn cảnh thiếu thốn. Kiều Diễm lấy hần mặc dầu không yêu.

— Từ nãy tới giờ, em chỉ nói tới thiên hạ. Anh muốn nghe nói về em.

— Vì Kiều Diễm, em biết Lê Ái. Do sự quen thuộc này hần lợi dụng em, nói đúng hơn, ức hiếp em. Hần bắt em thỏa mãn đòi hỏi xác thịt, nếu không sẽ làm hại gia đình.

— Gia đình em ở ngoài Bắc kia mà ?

— Vì thế hần có thể hăm dọa em. Hần vẫn liên lạc mật thiết với ngoài Bắc.

— Hần nói láo.

— Không, hần nói thật. Để chứng tỏ em biết là thật, hần dặn em viết thư về Hà nội và đưa hần gửi. Đúng nửa tháng sau, em nhận được thư trả lời, cũng do hần đưa tận tay. Chữ viết trong thư đúng là chữ của cha em. Lê Ái không muốn kết nạp em, vì nếu em trở thành nhân viên của tổ chức, hần hết phương hăm dọa và cưỡng bức.

Tòkarin nghiến răng :

— Anh hiểu rồi. Thăng khôn nạn..

Ngọc Tú đưa ngón tay lên môi :

— Suyt. Hần nghe được thì khôn.

Tòkarin rit lên :

— Hần là tay sai của anh, việc gì mà sợ.

— Dĩ nhiên, anh không sợ. Còn em, em có nhiều lý do để sợ. Không lẽ anh ở suốt ngày đêm ở đây để che chở cho em. Lúc anh vắng nhà, Lê Ái chỉ cần nhắc bàn tay lên là em mất mạng.

— Anh đã nói là em đừng sợ... Rồi em coi, anh sẽ cho hần bài học đích đáng.

— Lúc nãy, anh đã hứa với em rồi. Anh đã hứa không tức giận và gây sự. Anh quên rồi sao ?

— Anh không quên. Nhưng với tư cách đại diện cho tổ chức ở đây, anh có trách nhiệm trừng trị nhân viên nào làm hư hỏng nền móng của tổ chức.

Ngọc Tú ngồi yên trong ghế, cặp mắt đăm đăm nhìn vào khoảng không. Tòa nhà rộng bát ngát này, nàng mới tới lần đầu, và nàng có cảm tưởng bị giam giữ ở đây mãi. Đứng ngoài trông vào, khách qua đường định ninh đây là một ngôi nhà cất đỡ vì chủ nhân thiếu tiền, với tường gạch

dỏ phủ rêu xanh, vôi cổ gấu mọc cao gần đầu người.

Lên cầu thang, nàng rung mình khi thấy một người lùn đứng gác. Loại người lùn một thước ấy, nàng chỉ gặp trong rạp xiếc. Bộ ria của hắn đen sì vênh thành chữ V trên mặt to chữ điền, tương phản với thân hình cụt thun lùn và dày cộm. Nhưng cái làm nàng ngạc nhiên hơn là đàn chó bet-giê, cao lớn, bằng hai người gác, điệu nhảy, điệu nằm, mềm mại, nhanh nhẹn, tỏ ra được huấn luyện công phu.

Trụ sở của Tôkarin đóng trên tầng nhì. Trong mỗi phòng, đồ đạc vền vện cái bàn kèm hai cái ghế, và cái giường sắt hoen rỉ.

Bet giê sủa gâu gâu. Tôkarin đứng dậy. Ngọc Tú niu tay áo sơ mi hắn, giọng van lơn :

— Em xin anh, anh đừng làm gì Lê Ái!

Tôkarin đẩy nàng ra, quắc mắt :

— Hừ, không ngờ em còn cảm tình với hắn?

— Không phải. Chưa bao giờ em có cảm tình, song em còn gia đình...

Tôkarin gỡ bàn tay của Ngọc Tú, soa nhẹ lên mái tóc óng ả của nàng :

— Anh sẽ chiều theo ý muốn của em. Đợi anh trong phòng này nhé. Nếu em buồn ngủ cứ nằm trước, anh sẽ tới sau. Đứng ra cửa, lũ bet giê dữ lắm.

— Em có ý nghĩ rằng đàn chó bet giê là cai tù.

— Ý nghĩ của em rất đúng. Đàn chó này được huấn luyện thuần thực về môn canh gác trại giam.

— Té ra nhà này là trại giam, và em là tù nhân của anh.

— Đương hơn em là thượng khách của anh. Sở dĩ anh phải bố trí cẩn thận vị trụ sở này rất quan trọng, bị khám phá thì hỏng hết. Duy những ai sửa soạn với Việt nam mới được đưa tới đây.

Tôkarin huýt lên tiếng sáo. Con bet giê có bộ lông nâu, và cái lưng dài, tròn lẳn như lưng hổ, nhảy vọt vào. Thấy Tôkarin, con chó ngoan ngoãn nằm phục xuống. Tôkarin vuốt đầu nó, ra lệnh :

— Mày coi nhà cho giỏi nghe!

Nội đoạn, Tôkarin ra ngoài. Ngồi một mình trong phòng với con bet giê kén sù, Ngọc Tú dăm ra lo sợ. Nàng gục đầu vào cánh tay, cố ngủ thiếp đi. Bên ngoài, đêm tối đồ xuống khu vườn vắng vẻ và rừng rợn.

Một con bet giê khác nằm án ngữ cánh cửa sang phòng bên. Tôkarin đá vào lưng. Nó gầm gừ rồi lẩn qua bên. Trong phòng, Lê Ái ngồi thu hình trên ghế, như muốn làm cho nhỏ lại. Từ khi về tòa nhà hoang sơ và mệnh mỏng này, Lê Ái mất hẳn tinh thần. Gã lùn gác cửa dẫn Kiều Diễm sang phòng khác không thềm hỏi hắn một tiếng. Hắn muốn băng ra hành lang để trò chuyện, phần nản với Tôkarin, nhưng mỗi lần hắn tới ngưỡng cửa con bet-giê quái ác lại sủa lên một tiếng hăm dọa.

Thoảng thấy bóng Tôkarin, hắn mừng như bắt được của :

— Kiều Diễm đâu hả anh? Khổ quá, con bet-giê quanh quẩn bên chân tôi hoài.

Tôkarin chia thuốc lá mời hắn :

— Năng mệt trong người nên đã ngủ say.

Lê Ái nắm tay Tôkarin :

— Phiền anh dẫn tôi lên thăm nàng.

Tôkarin gạt phắt :

— Không được. Tôi có chuyện cần nói với anh.

Chuyện Ngọc Tú.

— Trời, anh mang Ngọc Tú về đây rồi ư ?

Tôkarin gạt đầu lạnh lùng :

— Phải.

Lê Ái thở dài :

— Chết rồi.

Tôkarin giận tím mặt, song vẫn thản nhiên hút thuốc lá. Hắn muốn tát bốp vào má Lê Ái, tuy nhiên, sau nhiều năm lăn lộn trong nghề, thu thập được nhiều kinh nghiệm xử thế, hắn chỉ tấn công bằng nụ cười :

— Ngọc Tú sẽ được kết nạp vào Tô chức.

Lê Ái trở mắt :

— Về đời tư, nàng có nhiều điểm n hi ngờ.

Nhiều lần, tôi báo cáo về Hà nội, và Hà nội đã bác bỏ. Và lại, Trung ương cho tôi quyền thu nhận nhân viên mới. Đàn bà thường làm hỏng việc lớn. Đàn bà đẹp như nàng càng dễ làm hỏng việc lớn.

— Đó là ý kiến riêng của anh. Ý kiến tôi lại khác.

— Tôi là nhân viên thường trực ở đây. Tôi xin tận tâm giúp đỡ anh, song ngược lại, tôi hy vọng anh không can thiệp vào nội bộ của tôi.

— Bây giờ tôi mới biết rõ anh. Tuy vậy, cũng chưa muộn đâu, Lê Ái ạ.

— Đối với tôi, có thể đã muộn. Vì tên tôi, chân dung tôi đã bị đăng trên báo. Tôi không thể hoạt động ở đây được nữa. Tôi xin được đi Liên xô.

Tôkarin rút tay túi quần, khiến Lê Ái chột dạ. Cử chỉ nhanh nhẹn, hắn cũng rút tay túi quần. Tôi

phút này, hẳn mới nhận chân được giá trị của cuộc sống tự do. Hắn xấu trai, không được đàn bà đoái hoài, lại học bánh dốt nát, hạnh kiểm bê tha, nên từ nhỏ đến lớn hẳn chỉ loanh quanh với những vụ làm ăn bất chính. Dầu nghèo túng lương tâm hẳn cũng thanh thản, đảng này hẳn có nhiều tiền, lại mất tự do.

Hồi mài dũa quần trên ghế nhà trường, Lê Ái đã có tư tưởng khuynh tả. Song hẳn không thể ngờ là từ tư tưởng khuynh tả đến hoạt động gián điệp cho R.U cộng sản chỉ là đoạn đường ngắn ngủi. Hẳn nhận lời phụng sự R.U vì tư tưởng, nhưng cũng vì tiền. Từ nay trở đi, thế là hết.

Tôkarin dẫn trug tiếng :

— Anh muốn đi Liên xô ư ? Tôi e không thể làm vừa lòng anh.

Lê Ái trở mắt :

— Anh vừa hứa với tôi. Trong kế ước, trung ương hứa đảm bảo an ninh cho tôi, trong trường hợp bại lộ. Sở dĩ dịch phăng ra tôi vì tôi phải đánh giùm anh hai bức mặt điện qua dài. Nếu anh thản trọng hơn nữa tôi đâu đến nỗi.

Tôkarin cười gằn :

— Lạ thật. tôi phút này anh vẫn chưa chịu mở mắt ? Tôi cố tình hờ hênh để đo lường phản ứng của địch.

— Ồ, tôi cứ tưởng...

Lê Ái rút ra khẩu súng lục mạ kền sáng loáng. Tôkarin định đối phó song không kịp nữa. Lê Ái nhún vai, dáng tự đắc :

— Anh đừng vộiklinh tôi. Tôi không quá dấn độn như anh tưởng.

Đa mặt Tokarin hơi tái, rồi hồng hào trở lại. Hắn hối hận đã khinh địch khiến Lê Ái có thể rút súng. Bèn nói :

— Lê Ái ? Dọa nạt cấp trên, anh đã phạm vào kỷ luật thép của tổ chức.

Lê Ái phá lên cười ngạo mạn :

— Tôi chán ngấy trò chơi nguy hiểm này rồi. Bây giờ, tôi mới biết dại. Nhưng dầu sao cũng chưa muộn. Tôi không muốn giết anh tuy anh muốn giết tôi. Tôi chỉ muốn thoát thân khỏi nơi này mà thôi.

— Thoát thân ? Anh nói dễ nghe nhỉ ? Đạn chó bẹt giê của tôi có thể cắn anh tan xác trong mấy phút.

— Muốn cắn nát người tôi, chúng phải phá cửa vào. Không may cho anh, tự anh đã đóng cửa lại. Với khẩu súng trong tay, núp sau cửa sổ, tôi có thể hạ được đàn bẹt giê của anh. Song, tôi xin nhắc lại, tôi không muốn giết anh, mà chỉ muốn điều đình.

— Điều kiện ?

— Anh ra lệnh cho người gác dân Kiều Diễm và Ngọc Tú tới đây. Rồi chúng tôi tạm trói anh lại.

— Hừ, anh làm tôi như con nít.

— Nếu không, phiền anh đưa chúng tôi ra công. Sau khi chúng tôi lên xe, anh muốn làm gì tùy ý.

— Giả sử tôi từ chối.

— Gián điệp lắm. Tôi chỉ cần lấy cái máy khâu phát thanh của anh, vận lương sống của công an mặt vụ, và liên lạc với họ.

— Trời ! Anh dám phản ư ?

— Dĩ nhiên. Anh định hại tôi, miễn cưỡng tôi phải đối phó lại một cách cứng rắn. Công an phải gián điệp lung bắt tôi, song tôi sẽ thoát nạn, nếu bắt anh nộp cho họ. Tôi dẫu quan trọng, song không quan trọng bằng anh. Anh còn lại gì thủ tục điều đình trong nghề gián điệp ? Người ta sẽ cấp cho tôi một thông hành giả và tấm chi phiếu. Tôi sẽ đáp chuyến máy bay đầu tiên ra ngoại quốc với Kiều Diễm.

— Giấc mộng của anh đẹp quá ! Nhưng anh quên rằng Kiều Diễm chưa hề yêu anh.

— Hừ con quỷ cái Ngọc Tú lại hét lại với anh.

— Phụ nữ ghét anh, khinh anh là đúng. Anh dùng toàn danh từ ghê tởm. Anh chỉ muốn dùng Ngọc Tú làm đồ chơi riêng nên không kết nạp nàng vào tổ chức.

— Anh bị cô ả nhồi sọ nên mất hết lương tri. Những lời Ngọc Tú nói đều sai trăm phần trăm. Tôi không ngờ Mạc tư Khoa phải tới đây một thanh niên đại gái như anh. Buổi đầu gặp anh, tôi đã bắt đầu lo ngại. Té ra đúng. Trông cấp mắt hau hau của anh dán vào vị hôn thê của tôi, tôi linh tính chuyện chẳng lành. Và chuyện ấy đã xảy ra. Nhưng thôi, tôi không muốn phi thời giờ với anh nữa. Anh gọi Kiều Diễm và Ngọc Tú sang đây.

Lúc ấy, Tokarin không lo cho tính mạng hẳn hẵng tính mạng của Ngọc Tú. Hắn có ấn tượng đậm màu rằng Lê Ái sẽ giết nàng. Xấu trai, luôn luôn bị đàn bà bắt hửi. Lê Ái là một bệnh nhân tâm lý, sẵn sàng giết đàn bà đẹp để báo thù.

Tokarin nói :

— Khẩu súng của anh kè kè bên hông, tôi

không thể ra lệnh cho người gác.

Lê Ái đáp :

— Chẳng có gì phiền phức. Anh ra cửa sổ, gọi thằng lùn tôi và dặn hẳn. Hễ anh có cử chỉ nào khả nghi buộc lòng tôi phải lấy cò.

Tôkarin tiến lại cánh cửa sổ duy nhất mở ra vườn. Hẳn gọi lớn :

— Sênkô ?

Sênkô là tên lùn gác cửa. Mặc dầu chỉ cao thước một, Sênkô đã làm Lê Ái nể nang, với dáng đi nhanh nhẹn như mèo vờn chuột, cặp mắt sáng quắc, bàn tay to tướng, lông lá, và sần sùi như đã quen việc siết cổ nạn nhân tất thổ.

Lê Ái nhắc Tôkarin bằng giọng đủ nghe :

— Anh ra lệnh cho Sênkô đưa hai người đàn bà vào đây.

Tôkarin làm đúng theo lời yêu cầu của Lê Ái. Hẳn cố rình Lê Ái sơ hở để phản công, song đối phương tỏ ra khôn ngoan, không tới gần, ngón tay luôn luôn đặt lên cò súng, sẵn sàng nhả đạn.

Trong đời điệp viên, Tôkarin đã nhiều lần lâm vào tình trạng hiểm nghèo, nên tuy bị áp đảo, hẳn vẫn giữ vẻ thản nhiên, vẻ thản nhiên đầy tin tưởng và nham hiểm. Lê Ái hất hàm :

— Phiền anh quay mặt vào tường.

Tôkarin chép miệng :

— Ô, với mấy viên kẹo chi ấy anh còn mặc cảm tự ti nữa ư ?

— Nếu là người khác, có lẽ tôi không cần thận trọng. Nhưng anh là nhân viên ưu tú R.U., nên buộc lòng tôi phải bố trí chu đáo. Sênkô đưa hai người đàn bà vào phòng sẽ không nhìn thấy anh,

và từ giờ tới khi tôi chế ngự Sênkô, yêu cầu anh đừng yên.

— Sênkô không phải tay vừa. Chỉ cần anh hờ hênh trong nháy mắt là hẳn hạ thủ anh như bỡn.

— Cảm ơn anh.

Tiếng chân người nổi lên ngoài hành lang. Tiếng nói của Sênkô :

— Thưa đại tá, tôi đã dẫn họ tới.

Lê Ái lừ mắt ra hiệu. Tôkarin đáp :

— Mở cửa đưa họ vào.

Lê Ái đứng khuất sau cái thống bằng sứ Giang Tây cao lút đầu người. Cửa mở toang. Hai người đàn bà bước vào. Sênkô theo sau, trên miệng phì phèo điếu xì gà dài ngoằng. Tôkarin quay lại, thét lên.

Đoàng ! Phát súng của Lê Ái trúng bấp tay Sênkô. Tên lùn ôm vết thương ngã ngối. Lê Ái quát :

— Tôkarin đứng yên, kéo mắt mạng !

Lỡ trớn, Tôkarin không thể quay mặt vào tường được nữa. Lê Ái còn cách hẳn ba thước. Miệng súng bốc khói nghi ngút của Lê Ái chĩa về phía Tôkarin. Viên trung tá Hồng quân cảm thấy Lê Ái đã quyết định giết hẳn, và trừ phi có phép màu nhiệm cuộc đời của hẳn có thể được coi như sắp kết thúc một cách thảm thê và nhục nhã.

Mắt Tôkarin hoa lên. Hẳn chẳng thấy gì nữa. Thi vừa khi ấy một việc lạ lùng xảy ra.

Hai tiếng súng vang lên chát chúa.

